

Děsivý noční život

Otevřela jsem oči a v mžiku se mi zrychlil dech. Chtěla jsem křičet, ale nešlo to. Chtěla jsem utéct, ale mé nohy mi to nedovolily. Už to zase přišlo. Tentokrát jsem ale byla připravená bojovat.

Že nevíte, o čem mluvím? Buďte jedině rádi. Už je to nějaký pátek, co se mé noci, při kterých bych si měla odpočinout, usnout a tvrdě spát až do rána, proměnily v noční můry. A to doslova. Poté, co zalehnu do postele, mě místo klidného spánku čeká boj o přežití... Nechte mě vám přiblížit, čím si každý den procházím potom, co se nebe posype žlutými třpytkami a na obloze se objeví zářivý srpeček.

Po celém dni jsem vždy velmi unavená. Hodím se svým tělem do postele jak s hadrovou panenkou. Najdu svou oblíbenou polohu na spaní – protože jinak neusnu. Zavřu oči a chvíli přemýšlím. Hlavou se mi honí všechno možné a já listuji myšlenkami, dokud mě neuspí jako dětská ukolébavka. A pak to přijde. Otevřu oči a ležím ve své posteli ve svém pokoji, pouze s jedním rozdílem. Ležím na zádech a na záda bych si nikdy nelehla, já přece spím jedině na břicho! Slyším divné zvuky, snažím se pohnout, ale nemůžu. Hrudník se mi zvedá těžce, jako by na mně leželo deset lidí.

A je to tu. Ve dveřích se objeví postava. Nevidím jí do obličeje. Netuším, kdo se v černém obleku skrývá, ale jedním jsem si jistá. Snaží se mě dostat. Přibližuje se pomalu. Čím blíže je u mě, tím víc dokážu cítit zlo, které z ní sálá. Polije mě hrůza jak prudký liják, o kterém víte, že přijde, ale nemáte se před ním kam schovat. Cukám sebou, ale ani chlup se na mně nepohne. Moje tělo je jak kus kamene, jako socha. „Mami, mami!” volám, ale nikdo mě neslyší. Nedokážu ze sebe vydat ani hlásku, a tak vše, co se snažím vyslovit, hraje jako rádio jen v mé hlavě. Postava se blíží, natahuje ke mně ruce. Pokouší se mě chytit. V tu chvíli zadýchaná otevřu oči. „Byl to jen sen,” vyslovím si sama pro sebe. Chci se zvednout, ale nejde to. Zase se nemůžu hýbat! Ve dveřích se objeví ta samá, mně již dobře známá černá silueta. A jak to pokračuje dál, už moc dobře víte... Tento scénář se opakuje do té doby, než se skutečně probudím vyděšená a rozklepaná s plícemi až v krku.

Včera jsem ulehla do postele jako každý den, ale s jedním rozdílem. Ano, byla jsem připravená bojovat... Po usnutí jsem opět otevřela oči v říši těch nejzlejších snů. Tentokrát ale s odhodlanými slovy: „Tak jsem tady...pojd' si pro mě.” Tmavá postava se ke mně přibližovala a já jsem si v duchu stále opakovala, že se jedná pouze o zlý sen. Snažila jsem se zklidnit, dýchat pomalu a hluboce. Černé ruce se ke mně sáply, byly blíže a blíže. Já jsem se nehýbala a dál se snažila zachovat klid. Neznámá silueta se ke mně natahovala, končetiny měla dlouhé a hubené. Byla tak blízko. Mezi nás by se nevešel ani list papíru. Už to vypadalo, že se mě dotkne, avšak v tu chvíli – se rozplynula. Zbyl z ní pouze oblak černého prachu, který zmizel v mžiku tu a tam. Chvilku nato jsem otevřela oči, pohnula rukou a zeptala se nahlas: „Slyšíte mě?” Z ložnice se okamžitě ozvalo našťvaným tónem: „Simčo, polož už ten mobil a jdi konečně spát, zítra brzy vstáváš!” Já jsem se ušklíbala a nahlas se spokojeně zasmála, lehla si na břicho a upadla do hlubokého a především klidného spánku.

Vyhrála jsem. Já vyhrála, chápete? Dnes když půjdu spát, už vím, co mám dělat. Už vím, že se nemusím bát, když se zase ocitnu v jiném světě, jenž se tak moc podobá tomu našemu. A vy se také nebojte! Postavte se před své problémy a neutíkejte před nimi. Věřte mi, že nebudete litovat a pocit hrdosti a oddychnutí se dostaví, než řeknete švec.